

A movie poster for the Hungarian film 'A Tűz Gyermeké'. The central image shows a young girl with long dark hair, wearing a dark, fur-trimmed coat and a green cape, riding a large, ancient stone bear statue. The bear is intricately carved with patterns and is depicted in a walking pose. The background is a dark, swirling blue and purple sky with a large, glowing blue orb in the upper left. The bottom of the poster is filled with bright orange and yellow flames. The title 'A Tűz Gyermeké' is written in large, golden, stylized letters across the bottom, with 'A' above 'Tűz'. Below the title, the subtitle 'TUCAT ÉS A JÉG BIRODALMA' is written in smaller, white, sans-serif capital letters.

AISLING FOWLER

Egy lány, egy utazás
és az erő, amellyel
megváltoztatja
a világot.

A TŰZ GYERMEKE

TUCAT ÉS A JÉG BIRODALMA

Zsarátnok tele van mágikus szörnyekkel. Tucát feladja nevét és identitását, hogy megtanulja, hogyan kell ezekkel a lényekkel megküzdeni - legalábbis ezt állítja. Az igazság azonban sokkal rémisztőbb: azért jár a vadásztanonc iskolába, hogy bosszút álljon azokon, akik megfosztották őt a családjától. De amikor újdonsült otthonát támadás éri, hirtelen egy váratlan utazás kellős közepén találja magát, melynek során eddig eltitkolt múltja menthetetlenül összefonódik saját, és ennélfogva az egész világ sorsával is.

Lyra. Lucy. Percy. Minden generációnak megvan a maga hőse, akinek kalandos története világszerte magával ragadja az olvasókat. A tűz gyermeke is ilyen hősie történetet beszél el, ezért tökéletes választás azoknak, akik imádták Az Úr sötét anyagait vagy a Jók és Rosszak iskoláját. Különleges, mágikus világba röpít minket, ahol megismerkedhetünk a könyv feledhetetlen hősnőjével, Tucattal.

© Jennifer Blau

AISLING FOWLER szeretett volna egy varázslatos, hegyvidéki királyságban nevelkedni, de Surrey-ben született, ahol könyveken és a Buffy, a vámpírok réme című filmsorozaton nőtt fel.

Miután biológiából diplomázott, eleinte segitőként, később ápolónőként dolgozott. A tűz gyermekének ötlete London és az Egyesült Államok között ingázva született meg. Most Los Angelesben él, és amikor éppen nem olvas vagy ír, legszívesebben főz és kalandokat tervezget (saját maga és kitalált karakterei számára).

Tudj meg többet a sorozatról:

www.aislingfowler.com

www.facebook.com/DelfinValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Tucat küldetése valójában a belső tudás megszerzéséről és az együttműködésről szól. Újabb csemege a fordulatos fantasy kedvelőinek.”

Kirkus Reviews

„A tűz gyermeke az ifjúsági kortárs irodalom egyik remeke. Izgalmas és fantáziadús regény, ami ráadásul mély érzelmi töltettel is rendelkezik. Biztos vagyok benne, hogy a kamasz olvasók könyörögni fognak a folytatásért.”

B. B. Alston, az Amari írója

„Ha a Harry Potter rajongója vagy, akkor ez a könyv pont neked való! Ugyanolyan erős mágikus hangulat árad belőle, de mégis egész másilyen. Iszonyú érdekes világot teremt, úgy éreztem, én is ott vagyok Tucattal és a társával. A legjobban a mágikus lényeket imádtam. Pókok, ogrék, zordonok, koboldok és még sorolhatnám! Minden percét élveztem - tele van izgalmas fordulatokkal és csatajelenetekkel.”

Goodreads

„Ez a most bemutatkozó, elsőprő erejű fantasy tele van hajmeresztően veszélyes kalandokkal és felelmetes szörnyekkel. Ugyanakkor humoros, és nagy hangsúlyt kap benne a barátság. Hősnője pedig egész egyszerűen felejthetetlen.”

Bookseller

AISLING FOWLER

A
TŰZ
GYERMEKE

TUCAT ÉS A JÉG BIRODALMA

— részlet —

ELŐSZÓ

*Ezennel fogadalmat teszek, hogy életemet
a Vadászterőd védelmének szentelem.*

*Esküszöm, hogy mind a hét klánt
sajátomként fogom szolgálni,
és megvédem őket minden veszedelemtől,
ami rájuk leselkedik.*

*Feladom vérségi kötelekeimet,
lemondok mindenfajta vérbosszúról,
valamint nevemről és múltamról is.
Mostantól csakis a Vadászokat tekintem
családomnak.*

*Színük előtt ezennel esküt teszek,
hogy sosem fogok
megfutamodni a sötétség elől,
és harcolni fogok a zsarnokság ellen.*

1. FEJEZET

A Vadászerőd fölött fenyegetően sötétlett az ég, a levegőt pedig betöltötte a friss hó szaga. Tucát viharszürke szemével felnézett a száguldó felhőkre, aztán még jobban beburkolózott szőrmekabátjába, és topogni kezdett, hogy ne fázzon annyira. A közelben pusmogó osztálytársai leheletéből párapamacsok képződtek a hidegben. Tucát rosszállóan figyelte őket, de azért igyekezett uralkodni növekvő türelmetlenségén.

– Az ég szerelmére! – kiáltott fel hirtelen Diadal, a fegyvermesternő, tekintetével a csoportot pásztázva.
– Ha még *felemelni* sem vagytok képesek, akkor hogy a fenébe fogjátok forgatni? Aki nem bírja a feje fölé emelni a fegyverét, az *most azonnal* megy a fegyvertárba, és keres magának egy könnyebbet!

Néhány diák máris megindult befelé, Tucát viszont egyre mérgesebb lett, de a fegyverforgatás-órákon nem igazán érte meg dühbe gurulni. Diadal tanárnő ugyanis jóval gyakrabban büntette diákjait éjjeli őrködéssel vagy tömlöcbe zárással, mint a többi Vadász. Az óra ráadásul elég érdekesnek ígérkezett, feltéve, ha elkezdődik végre: a hó borította gyakorló pályán ugyanis függőlegesen fel-

állított fatönkök voltak szétszórva, és ez valami szokatlan feladatra utalt.

– A ménkübe! – kiabált rá Diadal a visszatérő diákokra. – Ha nem bírtok ennél gyorsabban mozogni, bizony könnyű préda lesztek bármilyen sötét teremtmény számára, az erődtől egészen a Jégcsap erdőig!

Erre az egész osztály elnémult félelmében.

– Az okosabbak már bizonyára kitalálták, mi lesz ma a feladat – folytatta Diadal, de a hangjából érződött, hogy ezt erősen kétli. – A fatönkökön állva kell párbajoznotok, hogy fejlődjön az egyensúlyérzéketek, és javuljon a lábmunkátok. Nem akarok a földön egyetlen lábat sem látni!

Tucatot izgatót bizsergés járta át, egészen felélénkült. Ez aztán a kihívás!

– Ha nem sikerült elsajátítanotok a múlt heti leckét, akkor ez küzdelmes lesz – jegyezte meg Diadal, tekintetét néhány kifejezetten rémültnek tűnő diákra függesztve. – Álljatok párba, és kezdjétek el gyakorolni a tegnapi támadósortozatot. Ne feledjétek: folytonos éberség!

A diákok, mint mindig, igyekeztek minél távolabb kerülni Tucattól. Tucát erre dühösen forgatni kezdte a szemét. Oké, ha senki nem akar a párja lenni, az nem az ő baja! Tekintete végigsiklott a jól ismert épületegyüttesen. A nyolcszögletű gyakorló pályát, amelyen állt, robusztus, zömök épületek fogták körbe: a konyha, az étkező, az istálló, a fegyvertár és a hálóterem. Ezek mindegyike már évszázadok óta dacolt az időjárás viszontagságaival, viszont szinte teljesen eltörpültek a föléjük magasodó védőfal árnyékában. Még a legimpozánsabb, gyönyörű, faragott oszlopos épület is, benne

a tanácssteremmel, apró játékházikónak tűnt csupán. Magasan Tucát feje fölött két kecses függőhíd ívelt át a védőfal bástyái között, négy részre osztva az alulról nyolcszögletűnek tűnő eget. A járőr Vadászok mérföldekre elláttak a tetejükről.

– Tucát! – szólt oda a lánynak Diadal homlokráncolva. – Már megint pár nélkül maradtál? – Erre néhány kuncogni kezdtek. A fegyvermesternő mogorva arccal közelebb lépett hozzá, és lehalkította a hangját. – Ha egyedül gyakorolsz, nem jutsz előbbre. Szert kell tenned egy neked való párra, hogy a harc kihívás legyen. – Átható kék szemével várakozásteljesen pásztázta Tucát arcát.

Tucát már épp felelni akart, amikor valaki megragadta a karját.

– Én ma-ma-majd gyakorlok veled – ajánlkozott Hét, és közben igyekezett kerülni a fegyvermesternő tekintetét.

Diadal nem szólt semmit, csak sóhajtott egy nagyot, és otthagya őket.

– Tartsatok csak össze, különcök! – dörögte oda nekik valaki. Tucát haragtól égő arccal fordult a hang irányába, de az, aki beszólt, már elvegyült a tömegben.

A mellette álló sápadt, vörös hajú lány szélesen vigorgott, Tucát viszont hatalmasat nyögött kínjában. Héttel gyakorolni sokkal rosszabb volt, mint egy szalmabábal. A koncentrációs készsége rosszabb volt, mint egy szityiszé, a fegyverekkel meg kifejezetten ügyetlenül bánt. Ráadásul, bár annyi idősebb volt, mint Tucát – tizenhárom éves – alkatra sokkal kisebbnek tűnt. Tucát szinte óriásnak látszott mellette. Szóval abszolút nem illettek össze,

mégis nagyon sokszor kerültek egymás mellé. Mindenki kerülte őket: Hét elég furi volt, Tucát pedig félelmetes.

A fatöncök java részét már elfoglalták a többiek, ezért a két lány egy kevésbé zsúfolt helyet keresett magának.

– Ho-ho-hol van Szutyi? – kérdezte Hét, miközben ide-oda járkáltak. – Ma még nem láttam.

Szutyi Tucát mókusa volt, bár igazából Hét talált rá, amikor kiesett az odúból. Hét azonban nem tartotta meg magának, hanem Tucát adta, amit Tucát azóta sem tudott hova tenni.

– Nem tudom – vontá meg a vállát Tucát. – Tudod, hogy mindig elmászkál. – Aztán az ajkába harapott, nehogy ennél többet is eláruljon.

Hét bólintott, majd ügyetlenül előhalászta a kardját a hüvelyéből, Tucát pedig a vállá fölött megragadta a két odakészített fejsze nyelét. Amint kézbe vette őket, azonnal megnőtt az önbizalma, és egy könnyed ugrással máris az egyik fatönc tetején termett.

– Kezdhetjük? – kérdezte.

Hét idegesen nevetgélve ugrándozott a fatöncök között. – Nem inognak ezek túlságosan?

– Ez benne a lényeg! – csattant fel türelmetlenül Tucát. – Elkezdjük végre?

A gyakorló pályát hamarosan betöltötte a hangos kacagások, meglepett kiáltások és az össze-összezsattanó acél zaja, Tucát viszont elég volt egyszer meglengetnie a fejszéjét Hét felé, a vézna lány vagy máris elejtette a kardját, vagy leesett a fatönkről. Tucát végül magában gyakorolt tovább, Hét pedig egy tönk széléről figyelte.

Pördül, suhint, hajol, kivéd, támad, ellép. Tucát egyre gyorsabban és gyorsabban csinálta végig a gyakorlat-

sort, míg a fejszék végül egyetlen csillogó folttá mosódtak össze. A szörme alatt iszonyú melege volt, de nem akarta elveszteni a lendületet, mivel kifejezetten élvezte, hogy a dülöngélő fatönkökön is meg tudja tartani az egyensúlyát.

– Vi-vi-vigyázz! – kiáltott fel hirtelen Hét. Rögtön ezután hangos ordítás és nagy csattanás hallatszott.

Amikor Tucát megpördült a tengelye körül, egy magas, sötét hajú fiút látott a földön elterülve. Pulykavörös volt a méregtől, és épp egy jó adag sáros havat igyekezett kiköpní. Öt volt az, Tucát a kettejük közt zajló szoros versengés dacára őt kedvelte a legkevésbé az egész erődben.

– Ott se-se-settenkedett mögöttem! – mondta Hét sápadt, de kihívó arccal.

Őt felpattant, és fenyegetőn Hét fölé hajolt. – Pár-bajóra van, te idióta! – mondta neki. – *Még szép*, hogy harcolunk egymással! – Aztán végigmérte Hét vézna alakját, és észrevette, milyen rosszul markolja a kardot. – Már aki képes rá!

– Most magadra célozol, ugye? – horkant fel Tucát.

– Mindenki tudja, hogy én vagyok itt a legjobb kardvívó – jelentette ki Őt, aztán megvonta a vállát. – Csak segíteni akartam neked. Tudod, milyen fontosak a reflexek! A vadonban sem szólnak előre, ha meg akarnak támadni.

– Nem is akartál segíteni – szólt közbe Hét, és még cincogóbb volt a hangja, mint máskor. – Meg akartad se-se-sebesíteni! Láttam, milyen arcot vágta!

– Tényleg? – kérdezett vissza Őt, aztán forgatni kezdte a szemét. – És a fejembe is belelátsz? Talán azt is

meg tudod mondani, mire gondolok? Ki gondolta volna, hogy egy igazi jó-jó-jóstehetség van köztünk!

A közelben lévő diákok kacarászni kezdtek, és látva, hogy Hét arca egyre jobban megnyúlik a sértettségtől, közelebb is jöttek. Tucaton váratlanul iszonyú düh lett úrrá. A két fejszét még mindig szorosan markolva leugrott a fatönkről.

– Ha már a tehetségnél tartunk – mondta fojtott hangon – máshoz is értesz, minthogy bunkó legyél? – Öt szeme összeszűkül, de Tucát folytatta: – Nem is te vagy a legjobb kardvívó, és egyáltalán nem vagy annyira vicces, mint...

Öt tett egy lépést Tucát felé, de ekkor egy zömök, fakóbarna hajú fiú átfurakodott a tömegen, és rájuk szólt:

– Nyugodjatok le! Mind a ketten! – Azzal megragadta Öt karját, és elhúzta Tucát mellől. Hat csendesebb volt, és nem is annyira önfejtő, mint Öt, ennek ellenére Tucát rá is vetett egy fenyegető pillantást.

– Én *mindig* nyugodt vagyok! – kiáltott utána, jóval hangosabban, mint szándékában állt.

– Azt látom! – mondta Hat, és pajkosan csillogó szemmel rávigyorgott a lányra.

– Mi folyik itt? – csattant fel Diadal élesen, amint az összesereglett diákok közelébe ért. – Azonnal folytassátok a gyakorlást!

A csapat olyan gyorsan szétrebbent, mintha egy fehér farkas támadt volna rájuk.

– Köszí – mondta Hét, amikor Hat és Öt eltűntek a színről.

– Mit? – kérdezte Tucát.

– Hát azt, hogy kiálltál me-me-mellettem.

Tucat erre gúnyosan oda akart vetni valamit, de Hét arcáról melegség áradt, és mosolya kis gödröcskéket rajzolt a szája köré. Egy pillanatra teljesen olyan volt, mint... Tucat villámgyorsan elhessegette a gondolatot, soha nem volt jó ötlet visszagondolni a régi életére. Mégis, még mielőtt megakadályozhatta volna, az ő szája is mosolyra görbült.

Ez őt magát is meglepte, ezért gyorsan elfordult, és visszaugrott a fatönk tetejére.

– Amúgy először te álltál ki mellettem – mondta a válla fölött Hétnek. – Különbem meg Őt hálás lehet nekem. Nehéz lehet azt a határtalan nagy egót cipelni. Most legalább kicsit könnyítettem rajta...

Mielőtt Hét bármit is válaszolhatott volna, a tajtékzó Diadal jelent meg mellettük.

– Mit ácsorogsz itt? – mordult rá Tucatra. – Gyerünk, folytasd!

A fegyvermesternő karját keresztbe fonva, összehúzott szemmel állt Tucat mellett, mialatt a lány hiba nélkül végigcsinálta a gyakorlatsort. Illetve végigcsinálta volna, ha nem csapódik hirtelen egy kavics a homlokába.

– Au! – kiáltott fel Tucat, és most először ingott meg a fatönkön.

Diadal rosszállóan csóválta a fejét, és megrázogatta a tenyerében lévő többi kavicsot. – Ezt észre kellett volna vened, és reagálnod kellett volna rá. Folytonos éberség, Tucat!

Tucat rábámult Diadalra. A fegyvermesternő tényleg megdobta egy *kaviccsal*?

– Tudod, Ötnek igaza volt – mondta Diadal, tekintetét Tucatra szegezve. – A gonosz, sötét teremtmények váratlanul csapnak le ránk, és nincs második esélyünk. Tessék, csináld újra! – És Tucát fejszéje felé bökött.

Aztán újabb kavics repült ki a kezéből.

2. FEJEZET

Tucatot még egy csomó kavics eltalálta, mielőtt képes volt elhajolni előlük anélkül, hogy elveszítette volna az egyensúlyát.

– Jó! Sokkal jobb! – mondta Diadal, és közben halvány mosoly bujkált a szája sarkában. A maradék kavicsokat beleejtette Tucát tenyerébe, majd hangosan rárivallt a szomszédos párra, és odébb lépett.

Hétnek tátva maradt a szája, úgy bámult fel Tucatra.

– Té-té-tényleg rád mosolygott?

Ahogy lassan leszállt a téli este, a fejük fölött besötétedett az ég. Vadászok lépkedtek végig a fal mentén, hogy meggyűjtsák a fáklyákat, a lábuk alatt csikorgott a fagyos talaj, és Tucát a szeme sarkából figyelte furán imbolygó alakjukat. Magasan fent, a karcsú hidakon felizzottak a szénszerpenyők. Hirtelen leesett a hőmérséklet. A gyakorlópálya fölött néhány tétova hópihe szállingózott. A hidegtől kipirult arcok előtt párapamacsok úsztak, és mindenki a fülére húzta a szőrmesapkáját, nehogy lefagyjon a fülcimpája. Ínycsiklandó illatok terjengtek a levegőben, ami azt jelentette, hogy közeleg a vacsora-idő. A diákok lelkesedése észrevehetően megcsappant.

– Elég lesz – jelentette be Diadal, és maga köré szólította a diáksereget. – Nem mondhatnám, hogy túlságosan elkápráztattatok ma, ezért addig folytatjuk a gyakorlást, amíg elégedett nem leszek. Vigyék vissza a fegyvereket a fegyvertárba, fél óra múlva vacsora! Ne feledjétek: folytonos éberség! – Diadal úgy nézett minden egyes diákra, mintha parázsló tekintetével még nagyobb figyelemre tudná őket ösztönözni. Legszigorúbb pillantását azonban Hétnek tartogatta. – Gyere, beszélni szeretnék veled!

A fegyvertár felé tartva Tucát hátrapillantott a válla fölött, és biztosra vette, hogy Diadal most jól kiosztja Hetet, amiért nem vett részt a gyakorlásban. A vézna lány rettentő elkeseredettnek tűnt. Tucát egy pillanatra azt fontolgatta, hogy megvárja, de aztán megrázta a fejét, és némi büntudattal a lelkében elhessegette magát a látványt: Hét behúzott vállát és csüggedt arcát.

A fegyvertár hosszú, alacsony épület volt, Tucát kedvenc helye. Volt valami megnyugtató az acél, a jól fényezett padló és az edzéseken viselt, kikeményített bőrpáncél illatában. Lándzsák, kardok és fejszék hosszú, csillogó sora veszett bele a terem félhomályába, amelynek leghátsó traktusában még szokatlanabb fegyverek sorakoztak: egyszerű buzogányok, láncos buzogányok és csatabárdok.

Tucát az ajtón belépve levette az egyik égő fáklyát a falról, és elindult a felakasztott íjak sora mentén oda, ahol a fejszéit szokta tartani. Közben még át is kellett furakodnia nevetgélő osztálytársai között. Ahogy elhaladt egy sor magasra tornyozott nyílveessző mellett, a túloldaltól Öt hangja ütötte meg a fülét.

– Egyszerűen torkig vagyok vele! Folyton csak a bajt keresi, és rettenetesen viselkedik. Ha rajtam múlna, *így* kirúgnám innen – mondta a fiú, és csettintett egyet az ujjával.

– Hát, nem rajtad múlik – jegyezte meg Hat. – És jól tudod, hogy a Vadászok soha nem tennének ilyet. Hová is menne? És mi? Mi hova mennénk? – A Hat hangjából kiérződő keserűség hallatán Tucatnak megrándult az arca. – És különben is, ma te kezdted, ráadásul egész jól meg is úszad.

– Á, megint túl racionális vagy – nyögött fel Öt. – Amúgy téged nem bosszant ez az egész? Elhagytuk a családukat, az otthonunkat, sőt, még a nevünket is, csak azért, hogy itt lehessünk. És mit kapunk cserébe? Azt, hogy pont *vele* kell kijönnünk. Zsarátnok legrémesebb csajával. Még ha volna is családja, *tuti*, hogy nem kellene nekik. Egyszerűen elviselhetetlen, egy lőkött barlangkurkász!

– Hogy mondhatasz ilyet? – hüledezett Hat.

És abban a pillanatban megnyikordult valami. Tucatnak ugyanis rángatózni kezdtek az arcizmai az eszeveszett dühtől, és olyan erővel lökte meg a fiúk mellett álló szekrényt, hogy az dülöngélni kezdett, majd miután átjutott a holtponton, hatalmas recsegéssel nekidőlt egy csomó, halomba rakott lándzsának. Öt ezért még megfizet, az biztos!

Öt és Hat még épp időben vetődtek el oldalra, a lezúduló nyílvevesszők és nehéz polcok ugyanis hajszálhíján maguk alá temették őket. Döbrent és ijedt kiáltások harsantak fel a teremben, ahogy a felhalmozott ládák és dobozok kezdtek szép sorban egymásra dőlni. Fegy-

verek csörömpöltek, padlódeszkák hasadtak meg, a diákok pedig kétségbeesetten visítotak.

Miután az utolsó doboz is leesett, a hirtelen beállt csöndben szinte hallható volt, ahogy Tucát nagyot nyel. Körülötte széles körben minden romba dőlt.

– A zúzmarás mindenit, Tucát! – sziszegte Hat, miközben feltápáskodott. – Mi a fene van veled?

– *Tucat* csinálta? – Öt is előbújt a romok alól, és az arca kifejezetten vidámnak tűnt a pislákoló fáklyafényben. – Ha! Most aztán *nyakig* benne van a pácban!

Diadalittas arca azonban már túl sok volt Tucátnak. Előrelépett, hogy a törött polcok között rávesse magát.

– MI FOLYIK ITT? – Diadal orkánszerű üvöltésétől mindenkinek a torkára fagyott a szó. Aztán meg mindenki egyszerre kezdett összevissza beszélni. Néhány másodperc múlva a visszafojtott dühtől reszkető fegyvermesternő már ott állt Tucát előtt.

Tucat kihúzta magát, és dacosan felszegte az állát.

– Meg sem kérdezem – morogta Diadal, miközben tekintete végigsiklott a hihetetlen pusztításon. A homlokán kidagadó egyik ér idegesen lüktetni kezdett. Fújtatva vett egy nagy levegőt, és olyan erősen ragadta meg Tucát felkarját, hogy fájt neki. – Most azonnal mész a Vének Tanácsa elé. Megint!

– Öt barlangkurkásznak nevezte Tucátot – szólt közbe Hat, és elfordult Ötötől. – Ezért csinálta.

Felháborodott moraj futott végig a diákok között, Diadal pedig rosszállóan nézett a fiúra.

– Öt, igaz ez?

Öt sértődött pillantást vetett Hatra, és előrecsoszogott, majd bocsánatkérően vállat vont, és bólintott egyet.

– Igen, de csak azért...

– Csönd legyen! Nem érdekel, miért csináltatok, amit csináltatok. Velem jöttök, és mostantól mindkettő befogja a száját!

Azzal Diadal eleresztette Tucát karját, majd megindult kifelé, arra kényszerítve Tucatot és Ötöt, hogy szégyenszemre utána kelljen kullogniuk.

A fegyvertárból kiérve sűrű hóesés fogadta őket, az épületek ablakaiban izzó, narancsszínű fény viszont nagyon hívogatónak tűnt.

Amikor Tucát kilépett a zömök, alacsony ajtón, valami puhán landolt a vállán. Szutyi, a mókusa fészkelte be magát a nyaka és az arca közé, amitől azonnal jobb kedvre derült. A bozontos farkú, vörös mokus szőre rezes árnyalatra váltott az alkonyatban, szeme pedig fényesen csillogott.

– Szia, te csavargó! – suttozta neki Tucát. – Merre jártál? – A mokus megnyalogatta Tucát fülét, és boldogan makogott, amikor a gazdája elővett a zsebéből egy marék mogyorót. Miután Szutyi mindet betömte a pofájába, amitől az teljesen feldagadt, bekuckózta magát Tucát szőrmegallérjának rejtékébe, és szinte azonnal horkolni kezdett.

– Igyekezzetek! – csattant fel Diadal ingerülten. A frissen hullott hó csak úgy ropogott a csizmája alatt, ahogy végigsietett a gyakorló pályán a tanácsterem felé, időnként dühös pillantásokat vetve a konyha irányába. Tucátnak rettentően korgott a gyomra, és bánatos szívvel vette tudomásul, hogy Szutyival ellentétben ő valószínűleg nem fog ma vacsorázni. Nagyot sóhajtvá visszadugta

a két fejszét a hátára erősített hámba, aztán megszaporázta a lépteit.

– Nem értem, mi a pöttynek sóhajtozol – szólt rá Öt mérgelődve. – Hiszen ez az egész *csakis* a te hibád! – Aztán kissé elfordulva, emelt hangon folytatta: – És azt sem értem, vajon *te* miért bámulsz így!

Hét erre leszegte a fejét, és majdnem leesett a fatönkről. Diadal bizonyára megmondta neki, hogy vacso-raidő alatt is gyakorolnia kell. Tucát fájdalomcsökkentő nyögve megállapította, hogy Hét hibát hibára halmoz. Sőt, Tucát kétfejszés rutingyakorlatát próbálja utánózni, pedig a kezében kard van!

Húzd ki magad rendesen! – szólt rá hangtalanul, aztán vágott egy pofát, amikor a lány újból a keményre fagyott földön landolt. Már nyitotta volna a száját, hogy mondjon neki valami biztatót, de gyorsan leállította magát. Nem azért van itt, hogy barátokat szerezzen – az csak megbonyolítaná a dolgokat. Mialatt Diadalt követve a tanácssteremhez vezető lépcsőket mászta, jó nagy levegőket vett, hogy kicsit le tudjon nyugodni.

A fenséges, két ember magasságú ajtót legendás vadászjeleneteket ábrázoló mives faragások díszítették. Az ajtón túl terült el a Nagy Csarnok, a Vadászterem legpompásabb helyisége.

Faborítású falai tele voltak antik fegyverekkel, a kandallók fölött pedig vadászaton megölt állatok feje függött. Fehér farkasok, ogrék és más, furcsa szörnyek meredtek fenyegetően Tucatra csillogó üvegszemükkel. A lány pislogva próbált alkalmazkodni a félhomályhoz, aztán megborzongott. Volt valami félelmetesen lenyű-

göző ebben a teremben, arra szolgált, hogy a ritka vendégek elámuljanak a Vadászok vitézsége láttán.

A Vadászterőd többi épületével ellentétben a tanács-termet fáklyák helyett holdkövek világították meg. A mennyezetre erősített, apró kövek egész éjjel halványan fénylettek, és mindent titokzatos, ezüstös fénnel vontak be. Mielőtt Tucát idekerült, nem is nagyon hitt a létezésükben. Olyanok voltak, mint a boszorkányok: gyakran szóba kerültek, de senki nem látta őket soha. A holdkőbányászok nagyon ritkán voltak hajlandók áruba bocsátani őket. Tucát gyomra azonnal összerándult, amikor eszébe jutott a barlangi klán. Szinte rosszul lett a gondolattól, hogy ezek az emberek ilyen csodás dolgokhoz férhetnek hozzá. Ezt azonban hamar elhessegette magától, mielőtt még fájó emlékek kezdtek volna felbugyogni benne.

Diadal letopogta csizmájáról a havat, és felvezette a két diákot egy lépcsőn. Lépteik zaját vastag, puha szőnyegek tompították, amelyeket sivatagi karavánok küldtek az erődbe hálából. A hosszúkás folyosón, amelyből mindegyik Vén számára külön szoba nyílt, még több holdkő derengett. Tucatnak majdnem elállt a szívverése, amikor látta, hogy Diadal a legtávolabbi szobához vezeti őket. Szóval az Ezüst nevű Vénhez mennek! Hogy kicsit elvonja erről a figyelmét, Tucát alaposan megvizsgálta a különféle klánok által küldött ajándékokat, amelyek ott sorakoztak a falakon, gondosan felaggatva: volt békabőrrel bevont gólyaláb a mocsárlakóktól; hatalmas, mívesen faragott kormányrúd a folyók népétől; szörme puhaságú fakéregköpönyeg az erdőlakóktól; és színes tollakkal díszített sárkányrepülő a hegyi klántól.

Tucat még akkor is ezeket csodálta, amikor odaérték Ezüst szobája elé. Szutyi egyszer csak felébredt Tucat szőrmegallérjában, és miután kidugta a fejcskáját, hogy körülnézzon, hol is van, vigasztalanul vinnyogni kezdett. Tucat egyetértően sóhajtott. Diadal bekopogott az ajtón, ami azonnal ki is tárult.

3. FEJEZET

– Diadal! – kiáltott fel Ezüst. Megnyerő külsejű, magas, hajlott hátú nő volt, akinek viszont minden mozdulatából olyan elegancia áradt, amely meghazudtolta korát. Hófehér haja pelyhes kis tincsekben meredezett a feje búbján, és ez egyáltalán nem enyhített az amúgy is kemény arcvonásain. Ezüstnek ugyanis vékony, kissé hajlott orra, keskeny ajka és befagyott tóhoz hasonlatos, ijesztően világoskék szeme volt. Tekintete végigsiklott a csoporton, aztán Tucaton állapodott meg. – Egek!

Az idős nő arcára jól látható csalódottság ült ki. Tucat az ajkába harapva próbálta elkendőzni szégyenérzetét. Szutyi visszafurakodott a lány biztonságot adó szőrme-gallérjába, nehogy szem előtt legyen.

– Hát, igen – mondta Diadal, nem is leplezve bosszúságát. – Már megint ez a kettő. Bejöhetek egy pillanatra? Ezüst bólintott, és ellépett az ajtónyílásból.

– Itt várjatok – morogta Diadal a válla fölött, mielőtt az ajtó becsukódott volna.

Öt az ajtó egyik, Tucat a másik oldalán dőlt neki a falnak. Mindketten igyekeztek levegőnek nézni a másikat, és csak a bentről kiszűrődő hangokra figyeltek.

– Gyertek be! – kiáltott ki nekik Ezüst. Öt nagy garral furakodott be Tucát elé, aki alig tudta legyőzni a kész-tetést, hogy jól fel ne lökje.

A szoba tágas, de puritán berendezésű volt, a kőfa-lak szinte csupaszak. Ívelt hármablak nézett a gya-korlopályára, a kandallóban vidáman ropogott a tűz. A kandallópárkány fölött egy óriási igrex feje függött. Félelmetes szarva és tűhegyes agyarái fenyegetően csil-logtak a vörös fényben. Két bőrrel bevont karosszék volt a tűz felé fordítva, Ezüst mégis a kényelmetlen, magas támlájú székben ült hatalmas íróasztala mögött. Tucát elég jól ismerte a Vént ahhoz, hogy tudja, ez nem jó jel.

– Diadal elég érdekes dolgokat mesélt – kezdett bele Ezüst, és miközben Öt és Tucát odalépett az íróasztal elé, ujjbegyeit összeérintve kupolát formált a kezéből. – Sze-rencsétekre senki nem sérült meg, de Diadal azt mondja, elég nagy kárt okoztatok a fegyvertárban.

– Órákig tart majd rendbe hozni – szólt közbe Diadal bosszúsan.

– Tucát volt – mondta gyorsan Öt. – Én az égvilágon semmit nem csináltam.

Tucát alig bírta visszafojtani a nevetést. Ezüst ugyanis semmit nem utált jobban, mint azt, ha valaki megpró-bálta elhárítani magáról a felelősséget. Úgy tűnt, Öt ezt soha nem fogja megtanulni.

Ezüst fagyos pillantással mérte végig a fiút, aki azonnal össze is húzta magát.

– Szóval nem csináltál semmit? – kérdezte Ezüst hal-kan, de fenyegetően. – Diadal azt mondja, nyíltan sérte-getted a barlangi klánt.

Öt nagyot nyelt, és az arca falfehérre vált.

– Igaz – nyögte ki végül –, de volt... ööö... szóval megvolt... az oka.

– Éspedig? – Ezüst haláli nyugalommal ült a székben, és Ötöt vizslatta.

– Tucat... ööö... Tucat...

Tucatnak erre gúnyos mosolyra görbült a szája, de nem bánta. Sokkal jobban élvezte a dolgot, mint gondolta.

– Nézzenek rá! – kiáltott fel Öt, és visszatért a szín az arcára. – Most is somolyog! Mindenen gúnyolódik, *nyilván* azért, mert úgy gondolja, ő mindenkinél jobb. Kibírhatatlan és...

– Csendet! – Ezüst ugyan nem emelte fel a hangját, de Tucat hátán így is felállt minden szőr. Öt csuklott egyet, mintha a torkán akadt volna, amit mondani készült.

– Tehát, hogy tisztázzuk, Tucat *személyisége* miatt mondtad, amit mondtál? – Ha Ezüst hangja még egy kicsit fagyosabb lett volna, biztos megfagy körülöttük a levegő.

Öt idegesen megnyalta a szája szélét, és olyan hangot adott, mint az egér, ha elkapja a macska.

– Mondd el a Fogadalmat! – parancsolt rá Ezüst, és az ujjbegyei kifehéredtek, annyira erősen összenyomta őket.

Öt meglepetten pislogott, aztán egy köhintéssel igyekezett leplezni zavarát. A Fogadalmat minden reggelinél és vacsoránál elmondták, ezért elég furcsának tűnt itt is elmondani. Öt hadarva beszélt, a szavak a sok éves gyakorlás után automatikusan hagyták el a száját.

*„Ezennel fogadalmat teszek, hogy életemet
a Vadászerőd védelmének szentelem.
Esküszöm, hogy mind a hét klánt
sajátomként fogom szolgálni,
és megvédem őket minden veszedelemtől,
ami rájuk leselkedik.
Feladom vérségi kötelékeimet,
lemondok mindenfajta vérbosszúróról,
valamint nevemről és múltamról is.
Mostantól csakis a Vadászokat tekintem családomnak.
Színük előtt ezennel esküt teszek,
hogy sosem fogok
megfutamodni a sötétség elől,
és harcolni fogok a zsarnokság ellen.”*

Az utolsó kimondott szótag után beállt csendben a kandallóban elmozdult egy fahasáb, és izzó parazsak repültek fel a kéménybe. Tucatnak alig sikerült megállnia, hogy össze ne rezzenjen.

– Feladom vérségi kötelékeimet, lemondok mindenfajta vérbosszúróról – ismételte el Ezüst merengően. – Ez szerinted miről szól, Öt?

– Arról, hogy elfelejtjük, melyik klánból jövünk, és mindegyiket egyenlőnek fogadjuk el – felelte Öt kissé remegő hangon.

– Pontosan – mondta Ezüst határozott, metsző hangszíval. – Ez az erőd legfontosabb, és egyben legnehezebb szabálya: az, hogy soha nem beszélünk a múltunkról, nem emlegetjük a családunkat és a klánt, amely egykor olyan fontos volt nekünk. Ez a legvégső áldozat, amelyet meg kell hoznunk annak érdekében, hogy megmaradjon

a bizalom az erőd és a klánok között. És te ezt tennéd kockára, csak azért, hogy megsérts egy diákot, akit nem kedvelsz?

Öt már nyitotta volna a száját, hogy megszólaljon, de Ezüst beléfojtotta a szót. A hangja remegett az elfojtott indulattól.

– Ha ennek híre menne Zsarátnok-szerte, mit gondolsz, a klánok meghívnának minket a falujukba, hogy levadásszuk azokat a gonosz teremtményeket, amelyek sanyargatják őket? Vajon elfogulatlannak gondolnának minket? Megbíznának azzal, hogy részrehajlás nélkül rendezzük el vitás ügyeiket? Mit gondolsz, mennyi időbe telne, mire újból háború törne ki az országban? – Ezüst rosszállóan csóválta a fejét. – Anélkül hadarod végig a Fogadalmat, hogy elgondolkoznál rajta. Hogy megfontolnád, mit is jelentenek ezek a szavak. Azt javaslom, ezen villámgyorsan változtass! – Ezüst vett egy mély levegőt. – Szeretnék egy percet kettesben maradni Tucattal. Kint megvárhatod, milyen büntetést szabok ki rád.

Öt hatalmasat nyelt, aztán viaszfehér arccal kiviharzott a szobából.

– Ejnye, ez a fiú! – sóhajtott fel Diadal. – Azt hiszi, a világ tartozik neki valamivel.

– Engem emlékeztet valakire, akit jól ismerek – mondta Ezüst, és a szája sarkában mosoly bujkált.

Diadal sértődött arcot vágott.

– Rám? De hát én egyáltalán nem voltam ilyen! – Megállt, majd összehúzta a szemöldökét. – *Vagy igen?*

Ezüst jóindulatúan megvonta a vállát, aztán Tucatra nézett. Hirtelen minden vidámság eltűnt az arcáról.

– Meg is ölhetnél volna valakit, Tucat – mondta.

Tucat bólintott, mivel tudta, hogy ez igaz, de nem volt képes sem Ezüst, sem Diadal szemébe nézni.

A Vén végül felsóhajtott, és egyik kezével végigsimította az arcát.

– Mitévők legyünk ezzel a lánnyal, Diadal?

A fegyvermesternő egyik lábáról a másikra állt.

– Ha valaki tudja, mi a helyes, az te vagy, Ezüst. Az erdőszellemek szakállára, elég problémás diákkal találkoztl már! – engem is beleértve.

– Hát, igen. Te vagy az én legnagyobb sikertörténetem. – A két nő jól érezhető melegséggel mosolygott egymásra. – Ez a lány viszont... – Ezüst félbehagyta a mondatot, és megcsóválta a fejét. – Ó, Tucat! – nyögött fel. – Mit csináljak veled? A büntetések a legtöbb diákot elrettentik, de neked meg se kottyannak, viszont naponta érkeznek hozzám panaszok azzal kapcsolatban, hogy viselkedsz a Vadászokkal meg a többi diákkal.

Tucatnak összerándult az arca, de kétségbeesetten igyekezett meggyőzni magát arról, hogy neki mennyire nem számít Ezüst véleménye.

– Igenis, Ezüst – mondta, és a hangja sokkal remegősebb volt, mint szerette volna.

– Én megértem... – kezdett bele Ezüst némileg habozva – miért nem szeretnél itt barátságokat kialakítani, különös tekintettel arra, hogy... nos... mindketten tisztában vagyunk a körülményekkel, amelyek idehoztak az erődbe...

Tucat megmerevedett a rémülettől. Ezüst megígérte neki, *megígérte*, amikor megérkezett ide, hogy soha többé nem beszélnek erről.

– De ezzel nem vagy egyedül, Tucat – folytatta Ezüst.
– Nem te vagy az egyetlen diák, aki elveszítette a családját.

Tucatnak erre összeszorult az állkapcsa. Neki nem „elveszett” a családja, hanem meghaltak. A barlangi klán ölte meg őket, méghozzá kegyetlen hidegvérrel.

Ezüst bizonyára észrevette, mi játszódik le a lányban, ezért abbahagyta, és segélykérően Diadalra nézett.

– Te vagy az egyik legjobb diák fegyverforgatásórán – szólalt meg a fegyvermesternő, jókora meglepetést okozva ezzel Tucatnak. – Sőt, lehet, hogy *a* legjobb. Viszont neked van a legkisebb esélyed arra, hogy átmenj a Verválasztón.

Tucat akarata ellenére megint megmerevedett.

– Miért? Most mondta a tanárnő, hogy én vagyok az egyik legjobb növendéke.

– Diadal pontosan tudja, miről beszél – jegyezte meg Ezüst csendesen. – De te mit gondolsz, Tucat? Mennyit tudsz a Verválasztóról?

Tucat újfent azt kívánta, bárcsak Diadal egy másik Vénhez vitte volna inkább! Dérszakáll egyszerűen leteremtette volna, kiküldte volna éjjel őrködni a hidakra, aztán megfeledezett volna az egészről. Rézüst meg esetleg elmagyarázta volna, hol vannak a határok, Ezüst viszont... Miért kell neki ennyire szívén viselnie az ő ügyét? Tucat lelkét mardosni kezdte a lelkiismeret.

– Khm – kezdett bele Tucat, aztán megállt, hogy összeszedje a gondolatait – azt tudom, hogy amikor a diákokat erre alkalmasnak ítélik, kiküldik őket együtt a Jégcsaperdőbe, úgy, mint amikor a Vadászok igazi vadászatra indulnak a falvakba. Adnak nekik egy fel-

adatot, amit el kell végezniük, és amikor visszatérnek, eldől, lehet-e belőlük Vadász, és választhatnak-e új nevet maguknak.

Ha visszatérnek.

Tucat felnézett a fönről rámeredő igrexfejre, és nagyot nyelt. A szörnyeteg vakon bámult rá üveg szemével. Az igrexeket tudvalevőleg nagyon nehéz levadászni. Bele tudnak ugyanis hatolni az emberek elméjébe, és az emlékeiket összezavarva csalják őket csapdába. A legenda szerint Ezüst a Vérválasztó alkalmával, csatában győzte le a szörnyeteget a Jégcsaperdőben, amikor még csak tizenöt éves volt. Példa nélküli hőstett volt egy ilyen fiatal vadásztanonctól, és joggal alapozta meg Ezüst félelmetes hírnevét.

– És úgy gondolod, meg tudsz birkózni a feladattal?

– kérdezte Ezüst, és sokatmondóan húzta fel a szemöldökét egészen a haja vonaláig. – Nincs olyan része a feladatnak szerinted, amely aggodalomra adhatna okot?

– Ha kezemben érzem a fejszéimet, bármire képes vagyok – válaszolta Tucat dacosan, és a hátát nyomó fejszék súlyára gondolva elöntötte valami boldogság. Azt persze egyik vadásznak sem kell még sejtenie sem, hogy ő nem kíván részt venni a Vérválasztón.

– Azt hiszed, én egymagam győztem le az igrexet?

– kérdezte Ezüst, és állával a felszögezett szörnyetegfej felé bökött. Tucat elbizonytalanodott. A legenda szerint Ezüst ugyanis *pontosan* ezt tette. A Vén nagyot sóhajtott, aztán megcsóválta a fejét.

– A történetek sajnos egy idő után önálló életre kelnek – mondta végül. – Ha a csapatom nem lett volna mellettem azon a napon, most nem lennék itt. Ez az igaz-

ság. És pontosan emiatt aggódom érted, Tucát. Vajon *melletted* ki fog állni?

Tucát nagyot nyögött magában, amikor Ezüst rátért a lényegre.

– A fegyverforgatás csak egy azok közül a képességek közül, amelyekkel egy Vadásznak rendelkeznie kell – mondta a Vén kissé habozva. – Persze a sötét teremtmények ellen nagyon hasznos, viszont a mi világban betöltött szerepünk az utóbbi időben jócskán megváltozott. Most már sokkal több időt töltünk a klánok közti béke fenntartásával, mint vadászattal. És ehhez bizony *csapatmunkára*, türelemre, diplomáciai készségre és nyíltszívűsége van szükség. Te pedig ezek közül egyikkel sem rendelkezel, és úgy tűnik, elhatároztad, hogy ez így is marad. Ha jól emlékszem, a múltkor, amikor itt jártál – folytatta Ezüst –, ígéretet tettél nekem, hogy igyekszel közelebb kerülni a diáktársaidhoz. Sikerült?

Tucatnak hirtelen bevillant Hét arca, de aztán gyorsan elhessegette magától a gondolatot, és inkább a padlót bámulta.

A melléte álló Diadal felsóhajtott.

– Nem, nem sikerült neki. Az én óráimon továbbra is mindig partner nélkül marad. – Aztán ingerülten folytatta: – Pedig a legkeményebb ellenfelekkel kellene próbára tennie magát. Sokkal ügyesebb és tehetségesebb, mint én voltam az ő korában.

Tucatot előntötte a keserű szégyenérzet. Tudta, hogy igazából mindkét tanárát cserben hagyta.

Ezüst bólintott, és nyugtatólag odaintett Diadalnak. Aztán hangját megemelve kiszólt az ajtón:

– Őt, gyere be, kérlek!

Kinyílt az ajtó, és Öt lassan besomfordált a szobába, aztán megállt Tucát mellett.

Amikor Ezüst újból megszólalt, a hangjából elszántság és harag szólt.

– Mindketten förtelmesen viselkedtetek ma este, és a hozzáállásotok enyhén szólva aggodalommal tölt el. – Itt megállt, és szigorúan ránézett a két diákra. – Ezt az éjszakát mindketten a tömlöcben töltitek. – Ötnek erre idegesen megrándult az arca, Tucát pedig úgy érezte, nem kap levegőt. Még Szutyi is megremegett a szőrmegallérja alatt. – Ott aztán lesz időtök elgondolkozni a dolgokon – folytatta Ezüst kíméletet nem ismerve –, és úgy vélem, a viselkedésetek *azonnal* javuló tendenciát fog mutatni.

A Vén megint bólintott egyet, mintha győzködni akarná saját magát, aztán felemelkedett a székből, és az ajtó irányába mutatott. Tucát és Öt annyira meg voltak rémülve, hogy miközben követték a Vént kifelé, még lökdösődni is elfelejtettek.

4. FEJEZET

A tömlöc lejárata közvetlenül a fegyvertár mellett volt. Amikor Ezüst kitárta a nyikorgó ajtót, mintha feneketlen sötétség áramlott volna ki rajta, amely felénk tapogatózott láthatatlan ujjával. Tucát megrázkódott, mire a most már a vállán csücsülő Szutyi ijedten nyüszögni kezdett. Ötnek konkrétan elakadt a lélegzete, és Tucát igyekezett némi elégedettséggel gondolni arra, hogy a fiú valószínűleg ugyanúgy retteg, mint ő.

Visszanézett a gyakorlópálya felé, ahol Hét még mindig a kardvívást gyakorolta. A lány szemében együttérzés tükröződött, és néma szolidaritással emelte fel a kardját. Tucát biccentett egyet felé, és azonnal enyhülni kezdett a mellkasán a szorítás. Amikor visszafordult a tömlöc irányába, a bent uralkodó sötétség már nem is tűnt annyira sötétnek.

Miközben lefelé lépkedtek a meredek csigalépcsőn a föld alatt húzódó, sivár folyosók felé, Ezüst magányos fáklyája itt-ott árnyékot vetett a csoportra. A Vén egy szűk alagútba vezette őket, ahol egymás után sorakoztak a földbe vájt cellák. Tucát nyakába nyirkos hideg kúszott be, annak dacára, hogy Szutyi testének melegét

is érezte. Nyirkos földszag csapta meg az orrát. Valahol a közelükben csöpögött a víz.

– Öt menjen be ide – mondta Ezüst Diadalnak, aki nek a fáklya oldalról világította meg az arcát. – Tucatot kicsit távolabb viszem.

Tucat a háta mögül hallotta, amint becsukódik egy ajtó, aztán elfordul a kulcs a zárban. Fogát csikorgatva hátravetette a vállát, és vett egy nagy levegőt. Attól még, hogy fél, nem kell feltétlenül ki is mutatnia. Néhány cellával odébb Ezüst megállt, és kinyitott egy súlyos faajtót, amelyre szemmagasságban fémrács volt szerelve.

– Irány befelé! – mondta ellentmondást nem tűrően.

Amikor Tucat belépett, körbenézett a cellában. Egy halom penészes szalmát látott, ami fölött hatalmas pókhálóernyő húzódott, olyan erős és vastag szálakból állt, hogy akár egy óriás szövőpók is szőhette. A sarokban undorítóan bűzlött egy vödör. Tucat ökölbe szorította remegő ujjait, aztán Ezüst felé fordult. A Vén arcán árnyékfoltok táncoltak a fáklyafényben, a szemében pedig a sajnálat könnyei gyűltek.

– Csak egyetlen napról van szó, Tucat. – Halkan beszélt, és a félhomályban lágyan Tucat vállára tette a kezét. – Használd ki jól és bölcsen az időt! Gondold át, van-e jövőd itt, az erődben! Gondolkozz el azon, kivé szeretnél válni!

Azzal hátralépett, és bezárta maga mögött az ajtót. A cellával szemben volt egy kis bemélyedés a falon, abba tette a kulcsot, majd meggyújtott egy előre odakészített gyertyát.

– Leküldök hozzád valakit egy pohár álmotejjel – mondta még elmenőben. – Nem szeretném, ha többet

kéne szenvedned annál, mint amennyi feltétlenül szükséges.

Tucat lassan kiengedte ökölbe szorított kezét, és némán előrelépett a rács felé. Odanyomta arcát a hideg fémhez, hogy a távolodó Ezüstöt és Diadalt minél hosszabban láthassa. Amikor a két nő eltűnt a szeme elől, hirtelen súlyos csönd nehezedett rá. Nem bírt szabadulni a gondolattól, hogy az az iszonyú mennyiségű föld a feje fölött csak arra vár, hogy a fejére omoljon, és betemesse. Pánik tört ki rajta, és összeszorult a gyomra. Szutyi megérezte gazdája félelmét, és odabújt Tucat nyakához, aztán megnyalogatta az arcát, míg végül a lány kissé megnyugodott, és újból egyenletesen kezdett lélegezni.

Tucat a kezét felemelve megcirógatta Szutyi pofáját, úgy, ahogy a mókus szerette.

– Ne haragudj – mondta neki. – Az én hibám. Jobbat érdemelsz. – Szutyi egyetértően makogott, de azért tovább nyalogatta Tucat arcát.

Tucat iszonyú dühös volt magára. Lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a narancsszín gyertyafény áthatoljon a szemhéján. Ha így maradna, talán azt is el tudná képzelni, hogy valahol máshol van.

– *Egyértelműen* nincs. – Öt felharsanó hangja durván megzavarta Tucatot a gondolkozásban. Kinyitotta a szemét, és a lelkét újból elborította a tömlöc összes borzalma. Csak akkor szólalt meg, amikor már biztos volt abban, hogy a hangja nem csuklik el.

– Hogy mi nincs? – kérdezte jó hangosan, és büszke volt arra, milyen hűvösen cseng a hangja.

– Jövőd, itt, az erődben – kiáltotta oda neki Öt. – Ha valaki, hát te biztos nem vagy alkalmas arra, hogy itt

legyél. Elképzelni is borzasztó, hogyan próbálnád összebékíteni az egymással vitázó klánokat. Nevetséges, egyszerűen nevetséges!

Tucat a lelke mélyén egyetértett Öttel: igen, az erődek valóban ez volt az elsődleges célja.

– Igazad van – mondta. Aztán élvezettel hallgatta a döbrent csöndet, amely válaszat követte.

– Ööö... tényleg? Úgy értem, hát, persze, hogy igazam van! – javította ki magát Öt villámgyorsan. – Egyértelmű!

– Az egyetlen vigaszom, hogy te még nálam is sokkal rosszabb volnál – folytatta Tucat, és a fojtogató sötétség dacára kezdte élvezni a helyzetet. – Nem hiszem, hogy a klánok sokáig el bírják viselni a sirámaidat. Szerintem egy hét se telne bele, és felbérelnének egy átokhozót, hogy végezzen veled. Én legalább két héttel tovább húzám, az biztos.

– A sirámainkat? – csattant fel Öt. – Én csak és kizárólag *rád* szoktam panaszkodni, ráadásul mindig joggal!

– Ezt magyarázd majd az átokhozónak – vont meg a vállát Tucat.

Most tompa puffanás hallatszott, mintha Öt a cellája ajtaját rugdosta volna. Végül gúnyosan megszólalt:

– Hallottam, Ezüst valami álomtejről beszélt.

Tucat nem szólt, de az arcáról hamar lefagyott a mosoly. Szutyi megmerevedett.

– Csak nincsenek rossz álmaid? Ó, szegény Tucat! Mindig olyan keménynek mutatja magát, pedig egy anyámasszony katonája!

Öt magas hangon, erőltetetten felnevetett. Tucat a fogát csikorgatta, és hátrébb húzódott az ajtótól, amíg

szalmát nem érzett a lába alatt. Lassan leült a bálára, nekidőlt a falnak, és tekintetét a rács mögött imbolygó gyertyafényre szegezte. Szutyi leászott az ölébe, hogy megsimogathassa, és az ismétlődő, monoton mozgás mindkettőjüket megnyugtatta.

Tucat most Ezüstre gondolt. Szeretett volna haragudni rá, de csak szégyent érzett, amiért cserbenhagyta... már megint. Ahogy Hetet is... Meg kellett volna várnia a lányt a párbajóra után. Hét biztos megvárta volna őt. És ha megvárta volna, akkor nem hallja meg, mit mond Öt, és nem keveredett volna bajba. Szomorúan húzta össze a vállát, és próbálta biztonságosabb vágányra terelni a gondolatait.

Úgy tűnt, órák teltek el, amikor arra riadt merengéséből, hogy valaki közeledik.

– Ki az? – Öt hangja egyszerre csengett fájdalmasan és reménykedően.

A léptek a lépcső aljához közeledtek, majd megindultak a folyosón, aztán elhaladtak Öt cellája mellett, és végül Tucat cellája előtt álltak meg. Egy pillanatra egy alacsony, csuklyás alak sziluettje tűnt fel a rács mögött, aki egy pohár opálosan csillogó álomtejet helyezett el a rácsok közé. Aztán mellé tett egy kis csomagot, majd újból eltűnt szem elől.

Szutyi Tucat öléből az ajtó irányába ugrált, és reménykedve szorgolgotott kifelé.

– Köszönöm! – mondta Tucat, és élénken talpra állt. Amúgy nem nagyon szeretett szóba elegyedni senkivel, de ma szívesen kivételt tett volna. A csuklyás alak azonban elsietett az ajtó mellől, aztán hallani lehetett, amint a léptei lassan elhalnak a sötétben.

Tucat türelmetlenül nyúlt a pohár álmotej után, remélve, hogy az ital éhségtől háborgó gyomrát is lecsendesíti majd. Sietségében viszont meglökte a pohár mellett fekvő kis csomagot, ami tompa puffanással a földre esett. Tucat felnyögött, mert akkor jött rá, hogy esetleg étel is lehetett benne.

Elátkozva ügyetlenségét az álmotejet óvatosan a cella mélyébe vitte, és újból leült. Szutyi azon nyomban követte. Tucat gyengéden ellökte a mókust a pohár közeléből.

– Neked még van diód – mondta neki, és megütögette Szutyi kerekded, tömött pofáját. – És különben is, erre neked nincs szükség. – A mókus először meglepetten, aztán már vidáman nézett rá. Hamarosan egy diót szorongatott a mancsai között, és boldogan rágcsálni kezdte.

Tucat szerette volna kortyonként ízlelgetni a tejet, de aztán mégis egy hajtásra megitta az egészet. Lágy, gyógy-növényes íze volt, ami balzsamként hatott korgó gyomrára, és a félelmét is enyhítette. Azonnal nyugodtabbnak érezte magát. A sötétség mintha visszahúzódott volna, és a levegőt is sokkal könnyebben tudta venni. Jóleső melegség járta át fagyos végtagjait, szemhéja pedig lassan elnehezült. Szutyi felmászott a mellkasára, és Tucat önként és boldogan adta át magát az álomnak.

Amikor valamivel később felriadt, a szíve hevesen vert, de fogalma sem volt, miért. A mocskos szalmaágyon feküdt, nagyokat pislogott, és rettentően elveszettnek érezte magát. Azon merengett, vajon nem álmodott-e mégis valami rosszat. A hasán trónoló mókus bozontos

farka mereven égne állt, mint egy seprű, és miközben a cella végében lévő feketeségre meredt, minden izma megfeszült.

És Tucát most meghallotta: a fal suttogott.

Lassan felült, és távolabb húzódott a faltól. Alig akart hinni az érzékeinek. Lehet, hogy lidércek vannak idelent? Néhány másodperc múlva megint hallotta: tompa pusmogás, aztán csoszogás és morgás. A hangok egyértelműen a fal belsejéből jöttek. Fentről lezuhant egy jókora földdarab, és áttörve a pókháló sűrű szövetét, Tucát lába mellett ért földet.

Tucat zavarodottan húzta össze a szemöldökét. Akármi is van itt, nem lehet lidérc, legalábbis a *Mágikus lények* című tankönyv szerint, amit Tucát addigra már rongyosra lapozgatott. Annyiszor elolvasta az egészet, hogy szinte minden szavát betéve tudta.

*A lidércek az erőszakos halállal halt emberek
bolygó szellemei.*

*Könnyű őket felismerni, ugyanis megtartják
az életükben rájuk jellemző alakot, bár kissé
elmosódottabbnak tűnnek. Mivel szellemi lények,
nem érinthetnek meg, és nem változtathatnak meg
élettelen dolgokat, azonban kapcsolatba tudnak
lépni hozzájuk hasonló szellemmel rendelkező
teremtényekkel. Ha állatokba, esetenként
emberekbe költöznek bele, a lidércek jelentős
károkat képesek okozni.*

*A lidérceket nem lehet megölni, mivel már
halottak. Egyetlen módon lehet végleg eloldozni*

*őket ebből a világból: ha megkeressük földi
maradványaikat, és elégetjük őket.*

Mennyire erőszakos: 5/10

Mennyire veszélyes: 5/10

Mennyire nehéz ártalmatlanná tenni: 7/10

Tucat a lehullott földdarabot bámulta. A lidércek nem tudnak ilyet csinálni, és különben sem szoktak csoszogni.

Tucat hatalmasakat nyelve és Szutyit szorongatva még távolabb húzódott a faltól, míg neki nem nyomódott a cella ajtajának. Egész testét átjárta a félelem, és a fejszéi után kezdett tapogatózni. Ismét megszólalt a morgó-csoszogó hang, és újabb földdarabok hulltak le a mennyezetről. Tucatot olyan iszonyú rettegés fogta el, hogy hányingere lett tőle. Csapdába esett a sötétben. A fejsze nem menti meg őket, ha a mennyezet rájuk szakad, és elevenen betemeti őket. A páni félelem egyre jobban szorította Tucát mellkasát, és keményen kellett küzdenie, hogy levegőt kapjon. Egyik kezével Szutyit ölelte, a másikkal a fejszék nyelét markolta.

Újra indult a suttogás, tompán és kivehetetlenül, és közben a föld is újból megremegett. Hirtelen hűvösebb lett a levegő, és Tucat karja, háta, mindene libabőrös lett. Valami nagyon nem volt rendben. Minden porcikájával érezte, hogy valami nincs rendben. Valami homályos fenyegetés közeledett a sötétben.